

FEHÉR FERENC:

Önarckép 1950-ből

A szemem más szeméből néz rám,
de csak néha, néha;
ezért vagyok szép, mikor alszom.
A karom örök ölelésre tartom,
de más nem ölel meg
csak az álom, csak az álom.
A szájam teherbe ringat
ős marokverőket,
mert hasadt búzaszemként
csak a földet csókolja
mindörökké.
Fülemben benne zúg az élet
és néha félek,
hogy megszakaszt a szél zenéje.
Mások szerelmét dajkálja a mellem —
léleketem adja a ritmust.
Derekam aratásbav hajlong
s nincs kaszás nár, ki megelőzne.
Ezer az arcom
s ha piszkolja vétek,
lecsókolja a nap,
az élet . . .